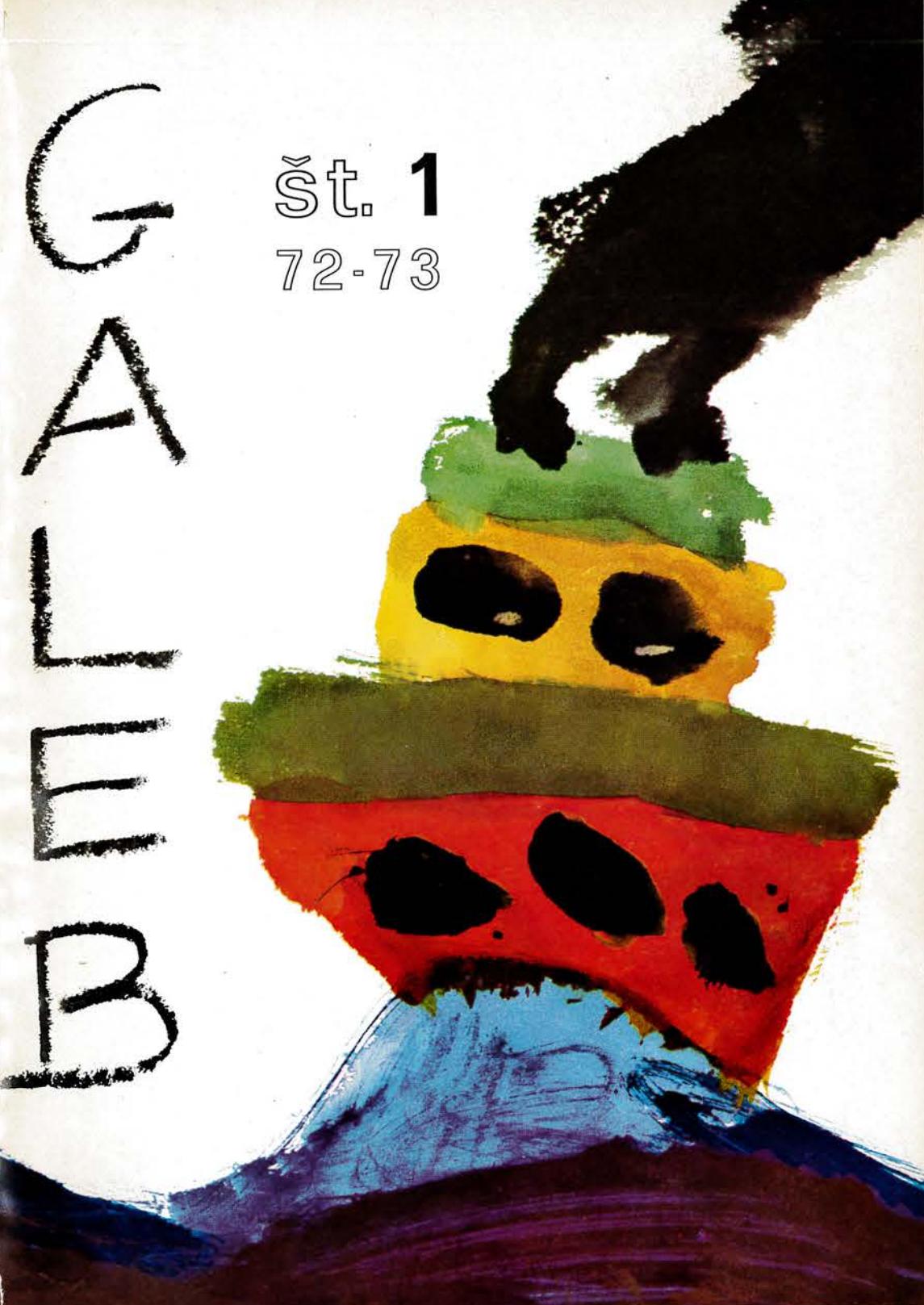

G
A
L
B

Št. 1
72-73

GALEB MLADINSKA REVIJA

LETNIK XIX
ŠTEVILKA 1
OKTOBER 1972

Trst SKL

12660/1972/73

019720938

COBISS •

D 27. XII. 72 / 238

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:
Lojze Abram

Odgovorni urednik:
Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tisk:
Graphart, Trst

Naslovna stran:
Marko Ternovec

2. razred
osn. šole v Rojanu

Posamezna številka:
150 lir

Letna naročnina:
1.200 lir

Dragi šolarji!

Minile so počitnice, minil je čas brezskrbnosti in spet je zazvonil šolski zvonec ter vas privabil v učilnice. Z novim šolskim letom je tako prišel tudi čas, da razprostre GALEB svoja krila in se preseli k vam med šolske klopi. Vaša prljubljena Revija je spet med vami z novimi zgodbami, pripovedkami in pesmicami, o katerih smo prepričani, da jih boste vestno in z veseljem prebirali v svoje razvedrilo in zabavo.

Uredništvo

Vsebina

Danilo Gorinšek: Ob začetku	1
Valentin Polanšek: Činček je šolar	1
Vojan Arhar: Zapiski veselega vrabčka	2
Stana Vinšek: Pogovor v jeseni	5
Franci Lakovič: V samotni hosti je gomila	6
Ludovika Kalan: Svetilnik	6
Fran Roš: Prebrisani Telebanci	7
Vojan Arhar: Krovci	10
Danilo Gorinšek: Zajčja olimpijada	11
Lev N. Tolstoij: Čigav je konj	12
Tone Pavček: Medvedova uspavanka	13
Nastanek kitajskega zidu	14
Električni avtomobil	15
Vlado Firm: Rjavi medved	16
Švedska pravljica: Kdo naj živi samo od zahvale	17
Ivan Furlanič: 20. jubilejne olimpijske igre	18
Adrijan Sosič: Drugi festival v minibasketu	19
Stana Vinšek: Minka modruje	20
Ludovika Kalan: September	21
Igo Gruden: Na Krasu	21
Zapojmo veselo: Grozdko se zlatijo	22
Šolarji pišejo	22

Danilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

Ob začetku

NI MILOSTI, NI NIČ POMOČI,
ČEPRAV KAK HLAČMAN SOLZE TOČI —
ŽE SPET ZAPEL JE ŠOLSKI ZVONEC,
POČITKU JE NAZNANIL KONEC.
ZDAJ V BOJ BO TREBA Z ABECEDO,
S POŠTEVANKO IN Z DRUGO VEDO,
BO TREBA IMETI HUDE BRIGE
ZA ZVEZKE, SVINČNIKE IN KNJIGE.
KOMUR PA TO JE GREJKO, KISLO
IN NIČ TEGA' NE JEMLJE V ČISLO,
TEMU PAČ TREBA BO SEDETI
V RAZREDU VSAKEM — PO DVE LETI
IN BITI VEDNO V TAKI ČASTI
KOT — JUR, KI SLIŠI TRAVO RASTI! ...

Valentin Polanšek Ilustr. Leon Koporc

Činček je šolar

Činček res še majhen je,
ali v šolo hodi že.
Zgodaj vstaja dan na dan,
v šolo pride še zaspan.
Tam pa svoje prste šteje,
da se mu vsa šole smeje.
Eden, osem, sedem, dva!
On tako pač šteti zna.
Kadar čita pa zaspi,
ker pozabil je še »ik«.

Zapiski veselega vrabčka

Osebni podatki

Čiv!

Dovolite, da se Vam predstavim!

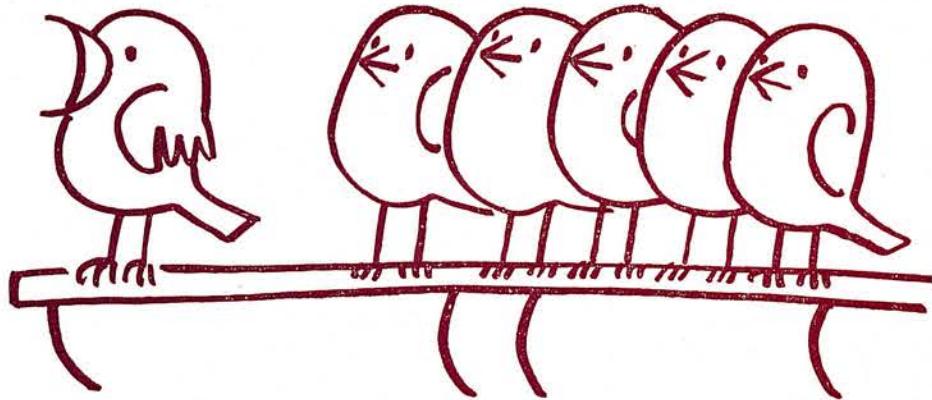
Pišem se Sivko Prosen, mama pa mi reče kar Sivči. Ima me namreč nazarensko rada, ker sem poleg očeta edini moški v družini. Drugi otroci so same vrabčevke.

Tudi oče je name zelo ponosen. Vsakomur, kdorkoli ga le hoče

poslušati, me prav rad pokaže in pri tem samozavestno pove: »To je Prosenov mlajši. Fant in pol!«

Stanujem v kostanjevem dreveredu št. 5 v starem žlebu pod varno streho Osnovne šole.

Moj oče je ugledni predsednik Ptičjega sindikata. Zato ga skoraj nikoli ni doma. Kar naprej sklicuje razne sestanke in se udeležuje vseh pomembnejših konfe-

renc, kjer ima vedno glavno besedo.

Mama že dlje časa prostovoljno sodeluje s Komisijo za socialno varstvo. Obiskuje ostarele ptice, pomaga pri reševanju stanovanjskih vprašanj in išče primerne rejnike za nedorasle ptičke, ki so prezgodaj ostali brez staršev.

Sester imam pet. Vse so strašne klepetulje.

Tako, ko sem se izvalil, sem že pokazal, da nisem od muh. Srečen, ker sem se rešil zatohle jajčne lupine, sem jo s kljunom in kratkimi krilci brž zbezal iz gnezda in potem še čez rob žleba na pločnik. Tam se je zdrobila na drobne koščke. Še zdaj mi ni prav nič všeč, če mi kdo oponese, da sem se izlegel iz jajca.

Sprva mi je bilo zelo težko, ker sem bil tako nebogljen. Gol, šibak in pravi zmrznè sem bil nekaj časa popolnoma odvisen od obeh staršev, ki sta nas otroke grela in nam pridno prinašala hrano.

Prve tedne sem bil vedno ne-

utolažljivo lačen. Verjetno ne bom nikoli več pohrustal toliko gosenic, kot sem jih v svojem zgodnjem otroštvu. Bile so prava poslastica: debele, mastne in sočne kakor češnje.

Zdrav, brez skrbi in živahen sem rastel kakor konoplja, vtaknil kljun v vsak kot po vsej obsežni hiši, čivkal, če je bilo treba ali ne, najraje pa se pretepal s svojimi vrstniki.

Nekoč sva se z mojim sosedom Čivkom pošteno stepla. Pohvaliti se moram, da sem zmagal jaz. Tako sem ga premikastil, da me teden dni sploh ni pogledal. Danes je moj najboljši prijatelj.

Ko sem se nekega sončnega dne spet ravsal z nekim drugim vrabcem, je priatel mimo moj oče, se zadovoljno namuzal in rekel: »Te razganja? Letiš pa kot sekira. Čas je, da te vpšem v šolo!«

Kar oče sklene, tudi stori. Čez dva dni sem bil že učenec Letalne šole.

POGOVOR V JESENI

»Oh, škoda: že minilo je poletje.«

— Naj gre! Zdaj nam sveti jesensko cvetje, iz pomladanskega pa dozoreva sadje; vsak ga vesel je, vsak ga rad jé.

»Jaz že! Te hruške, jabolka in smokve, slive, pa breskve in marelice, olive, melone, dinje... — »Pa na grozdje ne pozabi, požrešnost mala...« »Kje pa! Dedek nas povabi spet na branje. To bo fino: pokušala bom sladki mošt in vino...«

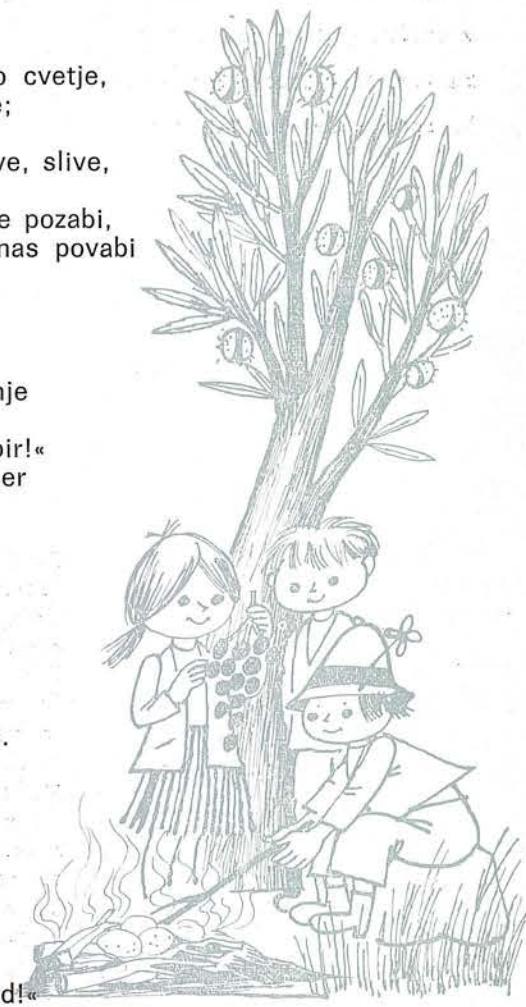
— Kaj misliš da je to za otročaje? Napeto sladko grozdje zoblji raje in jej potico. — »Bom. A v dnu kotanje spet letos bomo pekli si kostanje?«

— Seveda. Kakor lani. — »In krompir!« — Z jesenskim vetrom bodo pa zvečer glasneje kot pri zidanici godci, nad nami spet zagodli nam klopotci in vsepovsod, po celi gorci, nad nami kregali se bodo škorci, ki tudi radi grozdje so zobàli.

»Zdaj pa pri prazni mizi so ostali.«

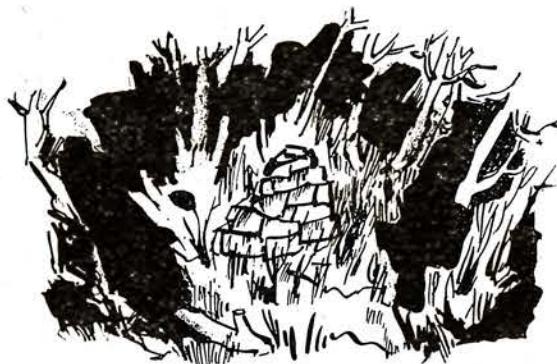
— Ne boj se. Spet pogrne ga jesen, kot dobra botra. Če le nisi len, že najdeš to, kar rabiš. — »Prav imas. Zato je menda tudi v pravi čas počitnic konec.« Naše bratve pričenjajo zdaj v šoli: Kot na statve nabira tkalka nit, tako kot kmet nabira plod in sad in orje spet

v jesensko setev, zbirajmo si nove duhà in srca žlahtnejše plodove — »In čuvajmo jih kakor zlat zaklad, da tudi v nas iz cvetja dozorijo v sad!«

V SAMOTNI HOSTI JE GOMILA

V samotni hosti je gomila,
na njej ni sveč in ne cvetic,
še pot do nje se je zgubila;
le v mraku včasih petje ptic
se zliva v nežno melodijo,
v otožno pesem za spomin
za vse, ki v grobu tihem spijo
in zemlje del so, korenin...

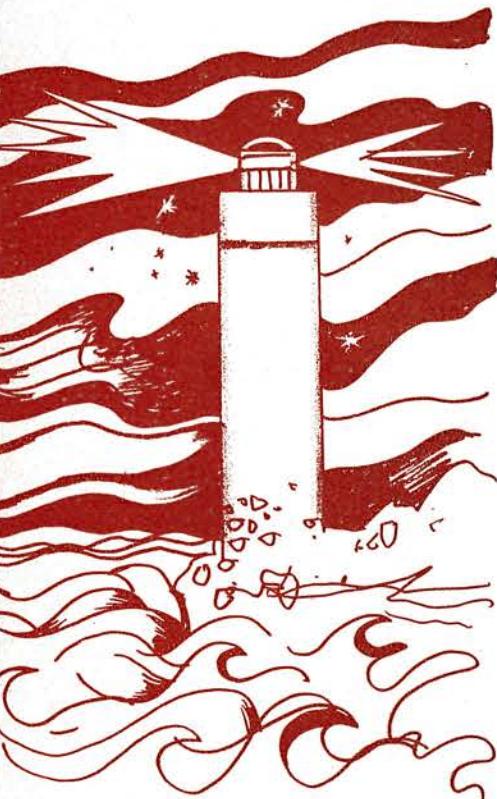

Ludovika Kalan

Ilustr. Leon Koporc

Svetilnik

*Že dolga stoletja na plitvi obali
 Jadran prastari svetilnik stoji.
 Trdnjavica skromna na istrski skali
 zamknjeno vsako noč v morje strmi.
 Z blestečim očesom mežika v obzorje,
 če temna je noč ali zvezde žare.
 Iz hipa v hip begajo žarki čez morje
 in tipljejo dalje kot bele roke.
 Močan in uporen kljubuje viharjem,
 ko morje se peni, rohni in buči,
 z nevidne obale pokaže mornarjem,
 da najdejo ladjam rešilne poti.
 Ob zori, ko noč svoje zvezde poskrije
 in jutranji veter galebe zbudi,
 ko sonce zlato po valovih razlije,
 svetilnik utrujen zatisne oči.*

Prebrisani Telebanci

Bila je vas, ki se je imenovala Telebane. Ob gozdu za vasjo je stala stara, razpadajoča koča, ki nihče ni hotel biti njen lastnik. Oba njena mejaša sta se branila te podrtije, okoli katere je ponoči baje včasih strašilo. Kar so ljudje pomnili, je v tej koči prebival berač Rok Sirotič. V devetdesetem letu svojega revnega življenga pa je neko noč kar na lepem izdihnil.

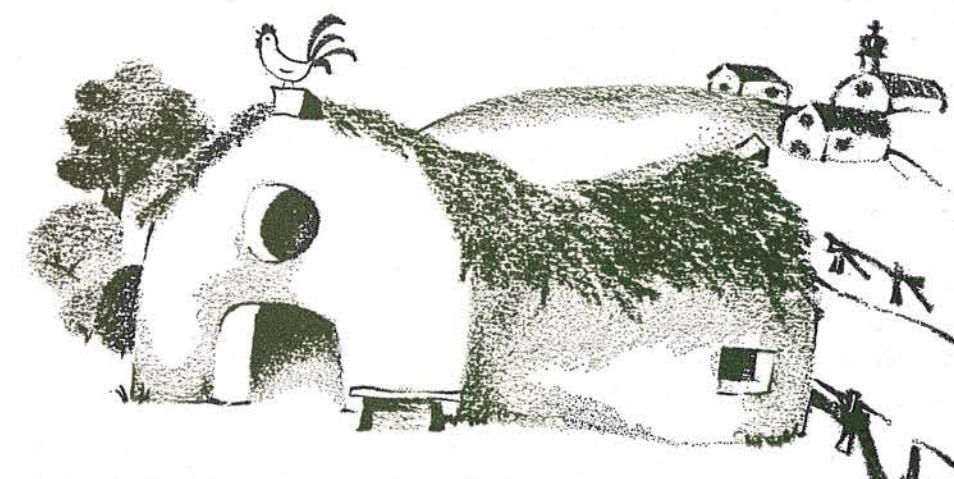
Že tri dni je starec ležal mrtev na smrdljivi slamnjači polomljene postelje, ko so ljudje šele izvedeli za njegov konec. In še zdaj se novica ne bi bila razglasila, da ni petelin Kikec, beračev edini priatelj, že tri dni skoraj brez prestanka iz koče kikirikal. Pa se je vaščanom telebanskim to petelinovo ravnanje vendarle čudno zdelo. Prijela jih je radovednost, kaj bi za vsem tem utegnilo biti. Zato so vso stvar, kakor je to treba, javili svojemu županu.

Župan Vampič je bil ugleden mož že po svoji telesni obilnosti, ki je z njo prekašal vse ostale Teleban-

ce. Prav nič se ni zdaj obotavljal. Nemudoma je sklical vse občinske odbornike, ki se jim je pridružil momogočni telebanski policaj Mirsidaj, možakar s košatimi brki in bridko sabljico ob boku. Vsi ti in še nekateri radovedneži so se odpravili h koči, iz katere se je zdaj in zdaj oglasil Kikec s preplašenim, že hudo hripavim petjem.

Lesena koča ob gozdu je bila že močno razmajana in je na vseh straneh kazala špranje, ki je skoznje venkaj silil zagaten duh trohnobe in siromašnine. Policaj Mirsidaj je odpahnil od znotraj z bukovo klado podprtva vrata. Vstopil je prvi in to s prav pogumnim korakom. V mračnem kotu je med cunjami na ležišču zagledal posinela, negibna starčeva lica, polna gnojnih ran, po katerih so se pasle muhe. Okrenil se je in je množici za sabo naznalil:

»Uradno se vam daje na znanje, da je Rok Sirotič, po poklicu berač, stanujoč v tej hiši, umrl. Tako je in nič drugače!«

Res je bilo tako in tudi občinski možje so to ugotovili. Medtem so se razgledali tudi po beračevem imetju. Bila je tu postelja z očrnelo odejo, nekaj razcefrane obleke in cunj, dva lesena zaboja, skrinja in sod, lesena klop z mizo in seveda še petelin Kikec, sicer droben in ne več mlad, a še dokaj dobro ohranjen ptič z belim in črnim perjem. O kakšnem denarju tu ni bilo sledu. Berač je bil pač velik revež in če si je bil v mlajših letih kdaj kaj prihranil, je to gotovo že zdavnaj porabil.

Župan je ukazal vse najdeno popisati. Kajti bilo je treba beračevu imetje dati na javno dražbo in v prodajo, da bi izkupiček pokril stroške njegovega pogreba.

Vsi so pohvalili modro županovo skrb za korist občine. Roka Sirotiča so v prt zavitega prenesli pred kočo. Njena vrata so zapečatili, a petelina Kikca so pustili v njej, kakor da so pozabili nanj. Še tisti dan so pokojnikovo truplo zabili v preprosto krsto iz surovih desk. Grobar jo je s samotežnim vozičkom odpeljal v mrtvašnico vaškega pokopališča. Policaj Mirsidaj pa je od hiše do hiše hodil vabit ljudi, naj se udeleže dražbe siromakovega imetja, ki da bo prihodnje jutro.

K tisti dražbi se je zbrala skoraj vsa vas. Pred kočo je čakal občinski odbor z županom Vampičem na čelu. Odpečatili so vrata in policaj Mirsidaj je pričel iz koče prinášati reči, najprej obleke in cunje.

»Kdo da več? Pet grošev v prvo, v drugo in v... tretje! Ja, tak!«

In tako dalje je župan izkliceval sam in oddajal to in ono iz siromakove zapuščine. Telebanci so bili pač zelo pametni in varčni ljudje, pa so za svoje hlapce in dekle raje poceni kupovali staro obleko, kakor

pa da bi mnogo denarja izdajali za nove reči.

Tudi miza in klop sta našli kupca, pa tudi obo lesena zaboja, skrinja in sod. Seveda so vso to posodo prej odprli. Kaj vse je bilo v njej! Ni bil to zlat zaklad, še malo ne! Bili so sami kosi starega, kakor kamn trdega izberačenega kruha: pšeničnega, ovsenega, koruznega; črnega in belega, rumenega in že plesnivo sivega. To vse se bo dalo namociti, so menili vaščani, potem pa dobi te skorje živina. Sod, skrinja in zaboja pa bodo služili za marsikatero rabo.

»Tu je še postelja z vsem, kar spaša zraven,« je nadaljeval župan.

»Kaj pa petelin Kikec?« je tedaj zaklical nekdo iz množice.

»Kdo pa se zanima za petelina, kaj?« je togotno vprašal župan, policaj Mirsidaj pa je zgrabil za ročaj sablje. Toda nihče se ni oglasil. In župan je govoril dalje:

»Petelin Kikec pač ni bogvekako imeniten. Da pa ne bo več nepotrebnih vprašanj, vam kar zdajle razglašam, da hočem petelinu iz pokoj-

nikove zapuščine kratko malo obdržati zase v odškodnino za trud in sitnosti, ki jih imam kot župan v zvezi s smrto Roka Sirotiča. Petelinorej ne nameravam dati na dražbo, privoščil si ga bom pečenega v nedeljo. Če komu izmed vas ta moja namera ni všeč, naj se pri priči oglesi! Ti pa, policaj Mirsidaj, stoj pripravljen! Če bi mi kdo hotel v tej točki nasprotovati in s tem kalliti mir in red v Telebanah, naj ima takoj posla s teboj! V ječo z njim in batine naj ga pouče, da bo vedel, kdo je oblast v Telebanah! Ja, tako!«

»Naj živi župan Vampič! Naj si vzame petelinu in si ga privošči! Naj mu tekne!« je klicala množica, župan pa se je z rokami zadovoljno trepljal po napetem trebuhu.

Policaj Mirsidaj, ki je medtem strogo motril zbrane ljudi, se je spet obrnil k županu. Ta mu je zdaj ukazal:

»Stopi po petelinu Kikca, ki ga bo v nedeljo z veseljem sprejel moj županski želodec! Vsaj vidijo naj ga vaščani! S tem naj se zadovoljijo! Ja, tako!«

Policaj je stopil v kočo, ali komaj se je približal petelinu, je ta pričel bežati po vseh kotih in vreščati. Nikakor ga ni bilo mogoče ujeti, zbeganega pred tolikšno množico ljudi.

Ni bilo drugega izhoda — pregnani Kikec je navsezadnje skočil še skozi okno na prosto, potem ko je bil predrl s papirjem zadelano razbito šipo. In se je z zadnjimi silami pognal prav gor na vrh nizke koče, na njeno slaminato streho.

Za njim je planil policaj in se povzpel na sod, z njega pa še više do strehe in je izdrl iz nožnice svojo bridko sabljico. Tudi župan Vampič se je hotel pokazati junaka pred zbranimi Telebanci, zato je vevel, naj z druge strani še njega dvignejo na streho koče.

Zdaj sta bila na strehi župan in policaj. Po slemenu sta jezdila in se vsak s svoje strani bližala petelinu, ki je obkoljen zaman iskal izhod, bil pa je tudi že na kraju s svojimi močmi. Le počakaj, šmentani Kikec, zdaj ne uideš več!

»Hop!« sta župan in policaj do spelja do sredine slemena in zgrabila po petelinu.

»Resk!« je v tistem hipu zahreščalo strešno sleme. Nagnito in trhlo se je vdalo in prelomilo pod težo obeh možakov. Kriknila sta in v strahu izpustila Kikca, ki je s strehe strmoglavil v travo. In že sta se tudi sama na zlomljenem slemenu jahaje pogreznila skozi prhle deske v

podstrešnem podu. Zdrsnila sta oba v notranjosti koče.

»Resk!« je počilo še enkrat, ko sta priletela zdaj naravnost na revno beračevu posteljo. Silo padca je ublažila slaminjača, ki pa se je pretrgala, vsa preperela od vlage in nesnage. In... župan in policaj sta se pomenljivo in veselo spogledala.

Joj, kaj se je zdaj pokazalo!

Umrli berač ni bil siromak, čeprav se je pisal za Sirotiča in je živel od miloščine! Vsi so se motili o njem! Iz slaminjače se je namreč vsulo nekaj kakor zlati in srebrni novci! Takšnih v Telebanah še ni-

koli niso videli! To so najbrž bili cekini in srebrniki iz daljnih neznanih dežel, ki jih je berač nekoč prehodil!

»No,« je pomisil župan, »še dobro, da nismo postelje s slamnjačo vred prodali, preden se je razkrilo to nepričakovano bogastvo! Najbolje bi bilo utajiti ta denar, toda policaj ve zanj in to je nerodno!«

Tedaj pa je v kočo vdrlo več radovednežev. Z iztegnjenimi rokami so planili po razsutem denarju.

»Stran, grabežljivci, v imenu postave!« sta nad njimi vzrohnela župan in policaj. To jim je pognalo strah v kosti in umaknili so se.

Občinski možje so Vampiča in Mirsidaja dvignili s polomljene postelje. K sreči sta oba ostala nepoškodovana. Potem so iztresli vso slamo iz slamnjače, na drobno razdejali posteljo, zbrali zlato in srebro pred očmi vseh in ga prešteli. Res so bili novci dokaj čudni in različni videti. Nekateri so bili celo navrtni, da bi se dali nabratiti na vrvico. Toda kaj vse je na širokem svetu lahko v rabi, o čemer se v Telebanah nikomur niti ne sanja!

Vojan Arhar

KROVCI

Polž pokriva hiško,
žaba mu pomaga,
pišek z belo miško
brž opeke zлага.
Pot jim s čela lije,
žleba sta pribita,
ko se sonce skrije,
hiška je pokrita.

Ilustr. Bine Rogelj

In bilo je osemnajst zlatnikov in štirinajst srebrnikov. Za to najdeno bogastvo so vedeli zdaj vsi ti ljudje tukaj, kar županu ni bilo niti malo po godu. Pobasal je denar v svojo uradno torbo, ki mu je visela na jermenu čez hrbet in je v njej hranil uradne spise in občinski pečat.

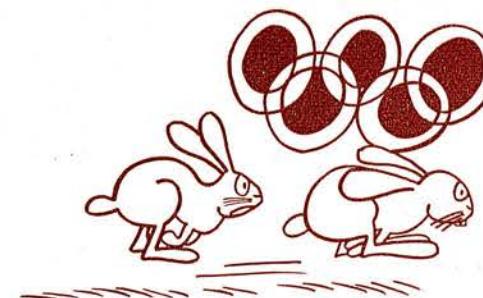
»Denar ostane občini!« je odločil. »Z njim bom poravnal pogrebne stroške, če bo izkupiček od dražbe premajhen. Kar pa ga bo ostalo, naj se položi v občinsko blagajno! Ja, tako!«

»Kje pa imate petelina?« je vprašal nekdo iz množice.

»Saj res,« se je spomnil tudi župan. »Petelinu se je posrečilo, da je med tem pobegnil. S tem se je tako rekoč uprl izvršitvi pravomočne uradne odločitve. Kdor ga izsledi, naj ga izlepa ali izgrda pritira k meni! Če pa Kikca ne bo več nazaj, si bom v nadomestilo zanj moral pač poiskati drugačno nagrado za svoje naporno delo v zapuščinski zadavi Roka Sirotiča. Ja, tako!«

Kaj se je zgodilo s petelinom Kikcem?
(Dalje)

Danilo Gorinšek

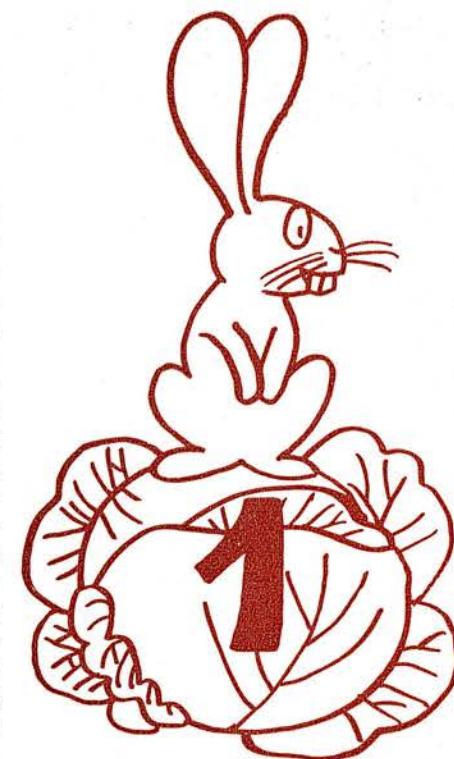

Ilustr. Božo Kos

Zajčja olimpijada

Na dano znamenje so se torej na dan te olimpiade spustili v dir. Prvi je prišel na cilj Hitronog. Vodja olimpiade mu je takoj izročil za nagrado največjo zelnato glavo.

In kaj je počel Hitronog s to nagrado? — Pri priči jo je snedel!

Ljudje mislijo, da se razen njihnih pod soncem ne razume nič na šport. O zajcih prav gotovo sodijo, da se razumejo na šport toliko kot zajec na boben. Pa se ljudje v tem grdo motijo. Zajci, na primer, so mojstri v skakanju, teku čez ovire in sploh v tekih. Zato se pač nihče ne sme nič čuditi, da so se zajci nekoč sestali in so sklenili, da bodo uprizorili zajčjo olimpiado. Natanko so se dogovorili, kje bo start, kje cilj in kakšno nagrado naj dobi zmagovalec. Obveljal je predlog, da bo start ob zadnjem kolovozu pred hosto, cilj na prvi njivi za hosto, nagrada za zmagovalca pa naj bo največja zelnata glava, kar so jo premogle vse njive daleč naokoli.

Na dan olimpiade se je zbral ves zajčji rod, ki se je hotel pomeriti v skakanju in vseh vrstah teka. Prišlo so poljski, gozdni, planinski in celo domači zajci, ki so bili pobegnili svojim gospodarjem. Res ni bilo vsem tem dolgouhcem toliko do skakanja in tekanja od zadnjega kolovza pred hosto skoz gosto s praprotjo in drevjem zarasli gozd do prve njive za hosto. Kar je vse te zajce posebno mikalo, da so šli tekmovat na zajčjo olimpiado, je bila nagrada — največja zelnata glava daleč naokoli. V tem grmu je torej tičal zajec pri teh zajcih!

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Lev Nikolajevič Tolstoj
Ilustr. Robert Hlavaty

ČIGAV JE KONJ

MIRKO IN TONČE STA IMELA KONJA, PA STA SE SPOREKLA: ČIGAV JE KONJ. ZAČETKA STA SI TRGALI KONJA DRUG DRUGEMU IZ ROK.

»MENI GA DAJ! KONJ JE MOJ!«

»NE, MENI GA DAJ! KONJ NI TVOJ, AMPAK MOJ!«

PRIŠLA JE MAMA, VZELA KONJA IN POTEM NI BIL KONJ NE MIRKOV NE TONČEV.

Tone Pavček

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

MEDVEDOVA USPAVANKA

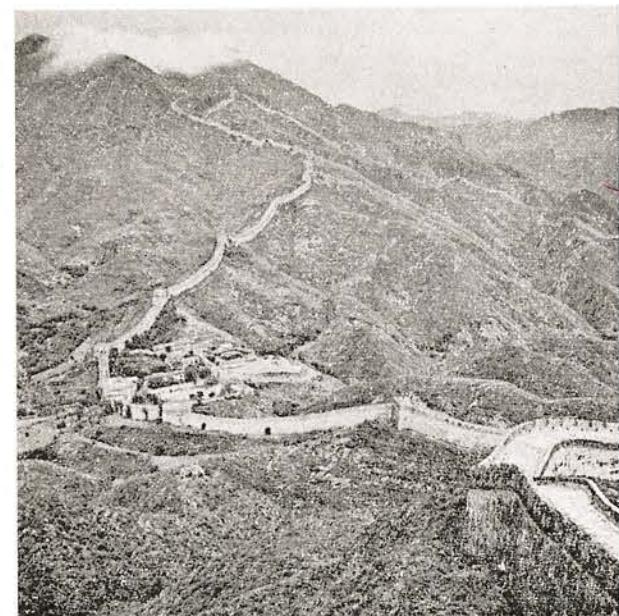
BRUNDA, GUNDA,
BRUNDA, GUNDA,
PRVA RUNDA,
LIŽEM MED.
BRUNDA, GUNDA,
BRUNDA, GUNDA,
DRUGA RUNDA,
LIŽEM MED.
BRUNDA, GUNDA,
BRUNDA, GUNDA,
TRETJA RUNDA,
LIŽEM SPET.
BRUNDA, GUNDA,
BRUNDA, GUNDA,
ZADNJA RUNDA,
PRAZEN LONEC,
KONIGUNDA,
VSEGA KONEC
IN — ŠAH MAT,
GREMO SPAT!

PODOBE IZ PRETEKLOSTI

NASTANEK KITAJSGEGA ZIDU

Zgodovina Kitajske sega so verjetno bili potomci ljudi, ki so živelii na Kitajskem pred 15.000 leti. So nomadska plemina potovala po velikem ozemuju zahodne Azije od kinskega človeka. Kdaj pa so Tihega oceana do tibetskega se začeli nomadi na Kitajskem gorova, od mrzlih puščav združevati in se ustaliti, ni Mongolije do jugovzhodne znano, še manj pa dokazano. Azije. Nomadi - Mongoli z Legendarno kitajsko okroglimi glavami, poševnimi na pa se začenja s Tremi vročmi in ravnimi črni lasmi darji in Petimi cesarji v letu

Nomadska plemena s vero so skozi vso kitajsko zgodovino ogrožala kitajsko cesarstvo. Zato se je prvi vladar činskega cesarstva odločil, da bo zavaroval severno mejo svoje države z velikim zidom. Tako je nastal veliki Kitajski zid, ki je dolg 2500 kilometrov. Ob vznožju je širok sedem metrov, proti vrhu pa se zoži štiri metre. Po vrhu zidu teče cesta, v enakomernih presledkih pa so postavljeni stražni stolpi.

Kot pravijo izročila, je zid gradilo več milijonov Kitajcev, da jih je pri gradnji toliko umrlo. Izročila tudi pravijo, da je zid najdaljše pokopališče na svetu. Iz zgodovine je tudi znano, da so nomadi v kasnejših stoletjih zid na več krajih podrli, a so ga znova popravljali. Tako stoji kitajski zid še danes, kot star zgodovinski spomenik.

V številnih državah se ukvarjajo z vprašanjem onesnaženja zraka, ker izpušni avtomobilski plini so nevarni in škodujejo človeškemu organizmu in zlasti pljučam. Zato so v nekaterih državah že začeli zahtevati namestitev čistilnih naprav na izpušni ceveh avtomobilov. Mnoge tovarne pa so začele proučevati električni pogon avtomobilov, ki bi imeli s seboj zaloge električne energije za pogon motorja, kot imajo sedaj s seboj tekoče gorivo.

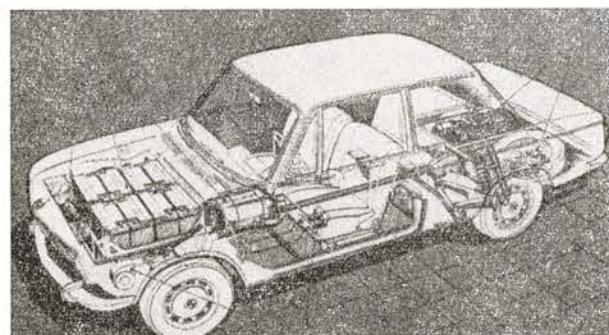
Avtomobil na električni pogon so izdelali že 1900 in ga pokazali na razstavi v Parizu, a ni vzbudil velikega zanimanja. Sedaj pa so ponovno začeli proučevati električni motor za avtomobile, ker je morda prav v tem prihodnost avtomobilizma. A tehnički se morajo tudi danes

lektričnega motorja, a raznemuški avtomobilski tovarni lika je v tem, da je akumulator neprimerno večji in avtomobil, ki je na olimpijskih težji, kot pa je tank za igrah v Münchenu spremljal bencin. 1500 kilogramov tematski tek in tekmoval-žak svinčeni akumulator daje ce v hitri hoji. A električni za pogon toliko energije, avtomobil BMW je prišel le kot 15 kilogramov bencina, to malo dlje kot tekači in tek- pa je vendarle premalo za movalci v hitri hoji. Pri hi-dolge vožnje z avtomobilom. Elektroinženirji pa so ven-zmora tak avtomobil le 72 ki-darle izumili manjše in lažje lometrov dolgo pot.

Električne automobile pre-izkušajo tudi druge avto-mobilske tovarne po svetu. E-lektrični avtomobil Volkswagen naredi pri hitrosti 50 kilometrov na uro približno 80 kilometrov dolgo pot, av-to-mobil Daimler Benz pa 100 kilometrov. Vsekakor premalo za današnje zahteve, zato bo- do morali tehnički izumiti take električne akumulatorje, ki bodo lažji in hranili v sebi toliko električne energije, da bo avtomobil prevozil vsaj štirikrat tako dolgo pot in z najmanj dvakrat večjo hitrostjo. Šele tedaj bomo rekli, da je motorju na ben-cinski pogon odklenkalo.

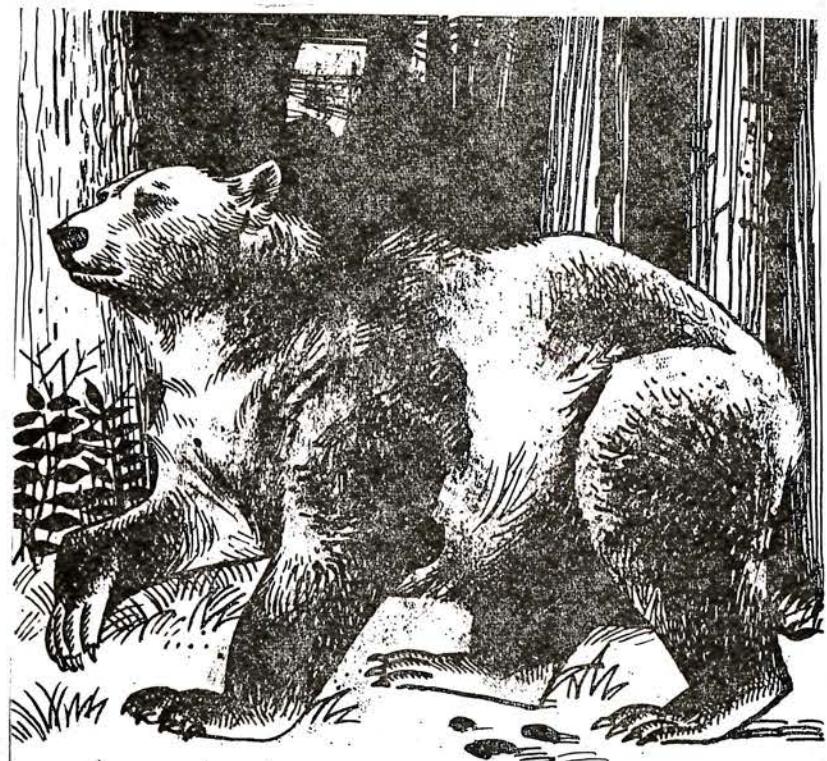
V SVETU TEHNIKE

Električni avtomobil

Na risbi je električni avtomobil BMW. Spredaj so namesto bencinskega motorja jasno vidni akumulatorji, električni motor pa je nameščen takoj za akumulatorji, pred prednjima sedežema.

SLIKE IZ NARAVE

Vlado Firm
Riše Ive Šubic

RJAVI MEDVED

Ovijalke, trohneča debla, ki jih je zlomil vihar in leže počez, zibajoči se srobot, debel kot moška pest, visoka pravprot in zeleni somrak, to je kočevski pragozd, poln skrivnosti. V njem go spodari naša največja žival, rjavi medved. Stika za medom divjih čebel, smuka rdeče jagode in potepuh kot je, se

kaj rad odpravi čez hrib k stajam polnim drobnice. Samotar je in nikoli ne uganeš, kaj mu roji po glavi. Prek jeseni se debeli in zima ga kaj malo pri zadene. Zavleče se v svoj brlog in zaspis, a le rahlo zaspi, čeprav mu nihče nič noče. Zaščiten je, morda to ve, morda ne, vseeno, boji se prav nikogar ne.

Švedska pravljica

Ilustr. Leon Koporc

Nekoč je živel kmet, ki si je uredil kovačnico. Odslej pa so stalno hodili k njemu sodje in ga venomer prosili za pomoč, tako da za lastne opravke sploh ni imel več časa. Za svoje kovaško delo pa ni dobil drugega kot prijazen: »Boh lonaj!«

Čas je prešel in kmet je dognal, da je to kaj slab zaslужek.

Tedaj je privezal mačko v kot kovačnice in ko so se sodje poslovili z besedami: »Hvala lepa za pomoč.« je rekel mački: »To je za tebe, muc!«

Kmalu nato je mačka od lakote poginila.

Tedaj je kmet kovačnico podrl.

Ko so potem sodje prišli in se pritoževali — saj je bilo tako prijetno imeti kovačnico v vasi, ker jim je bila koristna — je rekel kmet:

»To drži. Kljub temu pa ni koristna takšna obrt, ki niti mačke ne more prehraniti.«

Prevod Stana Vinšek

Ivan Furlanič

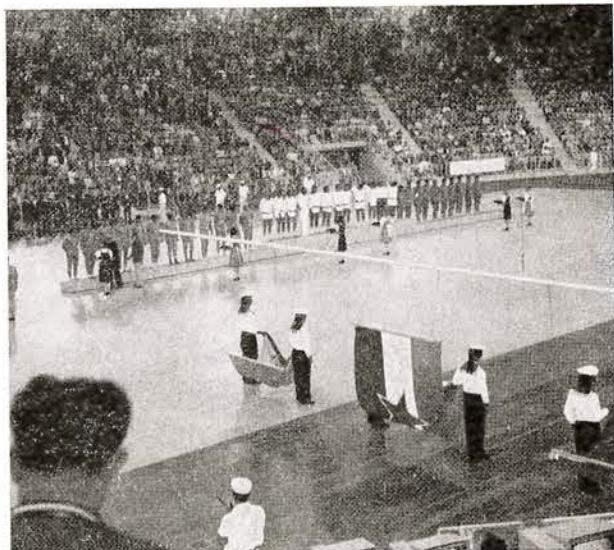
20. jubilejne olimpijske igre v Münchnu

Sportniki vsega sveta so se konec. Igre so se potem sicer vržencev atletike in plavanja. avgusta polnoštevilno, kot še nadaljevale, toda ne več v Tekmovanja v teh dveh športnikoli doslej, zbrali v pre- takem prijateljskem in spro- stolnici Bavarske na 20. jubi- ščenem vzdušju kot prej.

Zanimanje za olimpijske igre v svetu je preseglo v sportna mladina ponovno vsa pričakovanja. Bilo je sko- raj enkrat več zastopnikov v Mehiki. Med gledalci pa ljivi Mark Spitz. V Združene je bilo nedvomno največ pri- države Amerike se je vrnili zbrala v Evropi.

Sama priprava iger, športne naprave, razširjen tekmovalni spored in rekordna udeležba bodisi držav, kot tudi posameznih tekmovalcev, so bili dejavniki, ki so obetali nadvse zanimive in borbene olimpijske igre.

Tragedija v olimpijski vasi je vrgla črno senco na olimpijska tekmovanja in nekaj časa je bilo vprašanje, če se bodo sploh nadaljevala. Ni jih bilo malo, ki so se zavzemali za prekinitev olimpijskih iger. Torej povsem drugače, kot v času Starih Grkov, ko so med samim trajanjem iger prenehali z vsemi sovražnostmi in vojnama. V Münchnu pa je le prevladala misel, naj športna mladina vendarle vztraja skupaj toliko časa, da bo iger

z rekordnim izkupičkom nič skih igrah nekoliko slabše Italijanski tabor se je vrnil manj kot s sedmimi zlatimi odrezali kot pred štirimi leti v Mehiki. Zlati kolajni ro- iz Münchna bolj zadovoljen s končnim izkupičkom osem- orimer v zgodovini olimpijskih kometešev in boksarja Par- najstih kolajn. Italijanski iger. Fenomenalni Mark Spitz lova ne moreta povsem izbri- športniki so bili petkrat zla- je zasenčil vse. A nič manj sati razočaranja, ki so nam ti, trikrat srebrni in deset- niso zablesteli športniki kot ga prihranili košarkarji in va- krat bronasti.

so: Borzov, Viren, Akii-Bua, terpolisti. Uspešna sta bila Spodnja slika kaže sveča- Avilov, Braginova, Rosendahl, še rokoborca Čorak in Ne- nost podelitve zlatih kolajn Kato, Turiščeva, Korbut, Goul- nadič, ki sta osvojila srebrno jugoslovanskim rokometašem, dova in mnogi drugi.

Jugoslovanski športniki so oziroma bronasto kolajno ter boksař Vujin, ki je dobil bro- ki so po ostri borbi zaslu- ženo osvojili naslov olimpij- nato kolajno.

Adrijan Sosič

DRUGI FESTIVAL V MINIBASKETU

Sportno združenje BOR bo prve dni novembra priredilo DRUGI FESTIVAL V MINIBASKETU. Ta prireditev je letos januarja žela med udeleženci, starši in navijači nepričakovani uspeh, saj so o njem pisali vsi domači in tuji časopisi, med temi tudi GALEB, ki je za sedanjem prireditve prispeval pokal za najboljše moštvo v minibasketu.

Drugi festival bo obsežnejši. Sodelovalo bo kar dvajset ekip, od katerih bo ena iz Ljubljane, ena pa iz Aviana. Na tej prireditvi pa se bodo lahko izkazali poleg športnikov tudi pridni pisci in risarji. Športno združenje BOR je namreč pripravilo tudi tekmovanja v pismeni nalogi in v slikarskem «ex tempore». Že samih košarkarjev bo približno 500 in tudi število nastopajočih v teh dveh kulturno zabavnih tekmovanjih ne bo zaostajalo. To pa zato, ker bo moralo vsako društvo imeti svoje predstavnike v vseh treh tekmovanjih, če se bo hotelo potegovati za uvrstitev na Festivalu.

Potrebna je torej vestna priprava, ker bo konkurenca velika. Seveda so nekateri med vami, ki bi se lahko izkazali v kul-

turnem in športnem tekmovanju. Žal pa povsod ne boste mogli nastopiti, zato je bolje prej premisliti, v kateri panogi je kdo najboljši. Košarkarskega turnirja se lahko udeležijo samo dečki do 11. leta starosti, medtem ko lahko v ostalih tekmovanjih nastopajo tudi deklice iz osnovnošolskih razredov.

Kdor zna dobro uporabljati fotoaparat, naj se tudi zglasi, kajti organizatorji Festivala, so pripravili tudi fotografsko razstavo s temo «minibasket».

V vseh treh zabavno kulturnih tekmovanjih bodo avtorji treh najboljših del nagrajeni, njihova dela pa ostanejo v lasti Športnega združenja BOR. S svojo dobro uvrstitvijo bo tekmovalec dobil nagrado in bo obenem za svoje društvo priboril točke. Tisto društvo, ki bo imelo na koncu tekmovanja največ točk, dobi nagrado. «Trofejo Festivala». Obvezati pa se bo moralno, da bo prihodnje leto trofejo izročilo zmagovalni ekipi.

Prepričani smo, da bo festival v minibasketu vzbudil med našimi šolarji veliko zanimanje.

MINKA MODRUJE

Kaj naj postanem,
ko bom velika?
Mnogo izbire je,
mnogo me mika!
Naj kot zdravnica
zdravim bolnike?
Kot vrtnarica
negujem sadike?
Naj bom kot mamica
sredi družine?
Naj kot plezalka
splezam v višine?
Ali bi slavna
pevka postala?
Bi kot pilotka
v zrak se pognala?
Rada bilà bi
gospod kapetan!
Rada bilà bi
vojak nepoznan...
Naj bi čez reke
mostove gradila,
naj bi neznane
zvezde odkrila?
Naj bom igralka?
Naj bom plesalka?
Naj li postanem
rekordna plavalka?
Kaj naj postanem,
ko bom velika?
Mnogo izbire je,
mnogo me mika ...
Mamica pravi:
»Počakaj, deklič,
prišel bo čas
in z njim pride poklic.
Glej, da tedaj so ti
pridne roke,
glavica bistra
in toplo srce.
Kdor je pripravljen:
doma in drugod
našel bo srečo
in pravo bo pot!«

SEPTEMBER

Prišel je siv september
in mimo so poletni dnevi.
Utihnili so z morja
kopalcev radostni odmevi.

Kmet koše polni z grozdjem
in zrelo sadje z vej otepa.
Po gričih in po poljih
jesenski veter se potepa.

Otožna lastovica
se je v megleni jug zazrla,
saj kmalu bo perutki
za veliki polet razprla.

Prešle so za otroke
počitnice, svoboda zlata.
Veselo spet na delo,
odpirajo se šolska vrata!

Igo Gruden

Na Krasu

Danes smo po dolgem času
spet vozili se po Krasu.
Sli najprej smo k znancem v Salež,
tam prebiva sveti Aleš;
potle bili smo v Zgoniki;
tam domà so vsi svetniki;
in nazadnje v Šempolaju
vožnja je bila pri kraju.
Če pa misliš, da ni res,
ti povemo prav potiho,
tiko, da ne čuje Miho:
bogye kje, a prav zares
je Kolùdrovica vmes.

GOZDKI SE ZLATIJO

(Manko Golar)

Veselo

Franjo Suževič

1. Grozdko drobni se zla- ti-jo, v braj-irodni
2. Grozdko drobni kot ce- ki-ni se ža-rijo
3. Zdaj go-ri- ce so kot svatje, tr-sek kot zla-

1. in bo- ga-ti, In klo- potci se vr -ti-jo
2. v srebr- ni-ni ro-so, ki jo son-ce pi-je,
3. to bo-gat je. V svate zdaj je-sen pri-ha-ja,

1. v grabi - ci na meh-ki trati .
2. ko čez brajde se raz -li-je .
3. s soncem žarnim se ob- da-ja .

SOLARJI PIŠEJO

VZPON NA TRIGLAV

Julija je moja sestra šla v kolonijo, za-
to sva se z mamo odpravila na Triglav.

ZAPOJMO VESELO

Franjo Suževič

Šla sva najprej k babici v Podbrdo. Na-
slednjega dne, 7. julija, sva se iz Bohinjske
Bistrice odpravila v vas Jereko ter
se napotila na Uskovnico. Hodila sva štiri
ure. Na Uskovnico sva prispela nekaj čez
13. uro in v koči sva hitro pokosila.

Uskovnica je lepa planina, kjer se pa-
se mnogo živali. Videl sem čredo konj,
zraven pa so se pasle krave, voli, biki,
tu pa tam so skaljale ovce.

Se istega dne sva nameravala priti
do Vodnikove koče, a ker je nenadoma
začelo deževati, sva morala svojo name-
ro opustiti.

Naslednjega dne naju je sonce zgodaj
zbudilo. Vreme je bilo zelo lepo in sva

naglo krenila na pot. Do Vodnikove koče
sva hodila štiri ure. Ob poti je bilo več
snežišč.

Pod Vodnikovo kočo je Velo polje. Po-
bočja so bila vsa modra od cvetočega svi-
šča. Zanimivo je, kako se alpska flora me-
njava; modro pobočje preide v rumeno,
kjer rastejo pogatice in druge rumene cve-
tice.

Nekaj čez poldne sva prispela do Vod-
nikove koče. Pošteno sva bila lačna. Na-
jedla sva se do sitega. Tam sva tudi spoz-
nala gospodično Marijo iz Ljubljane, ki
nama je delal družbo do vrha Triglava.

Po kosilu sta šli mama in gospodična
na sneg se sončit, jaz pa med skale, kjer
se je slišal odmev, zato sem glasno vri-
skal. Potem sem se vrnil v kočo. Tam
sem srečal znanega slovenskega planinca
Jožeta Čopa, ki je bil že stotrinajst krat
na Triglavu. Naštrel mi je vse vrhove okrog
Triglava, proti večeru pa mi je povedal,
da v bližino koče prihajajo gamsi na pašo.
Pogledala sva na snežišče in zagledala
gamsa. Rekel mi je, naj grem na snežišče
in spodim dol gamsa, da ga bo slikal. Re-
čeno, storjeno! A porednež me ni hotel
ubogati. Na snežišče je prišel Jože, ko
pa ga je gams zagledal, je zbežal med skale.

Drugo jutro sva se z mamo v družbi
gospodične odpravila že pred peto uro.
Na dvorišču pred kočo je upravnica An-
gela molzla kravo, Čop pa jo je držal.

Do koče Planika je dve uri hoje. Steza
je postajala vedno bolj kamenita in strma,
rož je bilo vedno manj snega pa vedno
več. Prispeli smo do Planike, tam smo
popili čaj in šli dalje. Pot se je strmo
dvigala in držati smo se morali vrv. Pri-
speli smo na Mali Triglav. Okrog so bili
sami prepadi.

Na severni steni Triglava sem videl dva
plezalca, ki sta visela na vrv. Mi pa smo
nadaljevali pot po grebenu. Od tam je bil
lep razgled na lednik. Ob devetih smo
bili na vrhu. Kdor še ni bil na Triglavu,
si ne more predstavljati kakšen lep raz-
gled je z vrha. Če je vreme zelo jasno,

se z daljnogledom vidi celo Nanos, Trst
in morje. Videli smo soraj vse vrhove Slo-
venije. Najbolj začuden sem bil, ko sem
zagledal visoko goru v snegu. Mama mi
je povedala, da je to Grossglockner.

Vpisali smo se v knjigo ter se počasi
vrnili. Na zadnjem snežišču sem videl ne-
kega Nemca, kaj je zavriskal in se po
zadnji plati spustil po snegu, da je bil
ves moker. Z gospodično sva se spustila
po snežišču in tako prehitela mamo. V Pla-
niki smo pokosili. Poslovila sva se od go-
spodične in sva z mamo šla proti Doliču.
Prespala sva v Tržaški koči.

Drugi dan sva se ob osmih napotila
proti Prehodavcem. Tam sva se najedla
in nadaljevala pot proti Triglavskim jeze-
rom. Tu je Triglavski narodni park, ki je
čudovit. Videl sem vse vrste cvetic. Čas
je hitro minil, da sama nisva vedela, ka-
ko je minil. Vse tri dni je bilo sončno
in lepo.

V mraku sva prišla v kočo pri Triglav-
skih jezerih. Po večerji sva se kmalu od-
pravila spat. Ponoči je začelo deževati
in deževalo je tudi podnevi. Zjasnilo se je
po dveh dneh, ko sva bila že zaskrbljena,
kako bova prišla v dolino. Izkoristila sva
lepo vreme in zapustila kočo. Hodila sva
naglo in jo ubrala proti Komarči. Komar-
ča je tako strma, da se v 15 minutah
znižaš za 400 metrov. Kmalu sva bila pri
Zlatorogu. Odpeljala sva se z avtobusom
do železniške postaje, od tam pa z vla-
kom v Podbrdo.

To je bil letos moj najlepši izlet.

Igor Škamperle
5. r. SV. IVAN

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK DOMA

Moj najljubši kotiček je v garaži. Tam
sem si odredil košček prostora. Položil
sem na tla deske, eno desko sem pa
zabil na steno. Počasi sem kupoval orod-
je. Tako imam sedaj: kladivo, kline, žago,
francoski ključ, žebanje, žago za železo in

razne druge reči. S tem orodjem sem si napravil poličko. To zelo rabim. Na njej imam raznovrstne škatle. V škatlah so žebli, vijaki, vzmeti in pritiskači. Vse te stvari skrbno hranim. Napravil sem si tudi voziček, s katerim se zelo rad vozim. V tem kotičku me nihče ne moti, kadar sem pri delu. Zelo vesel sem, ker imam na tleh deske, da se lahko usedem. Pod deskami je nameč cement in na cementu ne smem sedeti.

Ta kotiček mi je zelo drag, ker si ga lahko sam urejujem.

Andrej Sirk
5. r. Ul. Randaccio - Gorica

MOJ ROJSTNI DAN

Dne 6. maja sem praznoval svoj enašti rojstni dan. Bila je sobota. Ni mi bilo treba v šolo, ker smo imeli počitnice zaradi državnih volitev. Pri nas so bili na obisku teta Marica, stric Karlo in sestrična Ana.

Ko sem se zbudila, je bilo že zgodaj. Hitro sem skočila s postelje in stekla v kuhinjo. Tam sta mi mama in tata voščila. Nato mi je mama dala pet tisoč lir, tata pa Wiesemanovo knjigo »Fabiola.« Ko sem se oblekla, sem začela brati knjigo. Že po ilustracijah sem razumela, da pripoveduje o Rimljanih in kristjanih. Čez nekaj časa sem šla v pritličje, kjer stanuje nena in kjer je spala teta. Teta in Ana sta mi voščili, a strica nisem videla. Nona mi je dala tisoč lir, teta pa lepo knjigo.

Pred kosilom smo se šli Marko, Ana in jaz voziti s kolesi. Pri kosilu smo jedli torto in pili vino. Tudi našemu psu Mikiju smo dali malo torte, saj je tudi on praznoval. Imel je nameč osem let.

Po kosilu smo šli mi otroci s kolesi proti Grojni. Imeli smo s sabo obložene kruhke in pomaranče. Ker je bilo toplo, je Marko rekel, da gremo na skalo Olimp, ki se dviga nad Sočo. Marko je s kolesom šel naprej. Meni je prepustil, naj vodim Ano. Jaz sem jo peljala do stezice, ki pelje do Olimpa. Tam sva začeli klica-

ti Marka, a njega ni bilo od nikoder. Ker je grmelo in se je bližal dež, sva šli z Ano domov. Marka tudi doma ni bilo. Tedaj se je ulil dež. Mama in teta sta bili v skrbeh. Kje je Marko? Mama se je bala, da je padel v Sočo. Čez pol ure je pale prišel domov. Mama ga je čakala z dežnikom v roki. Ko je vstopil, je začela udrihati po njem. Nato se je nekaj časa jezila, češ da bi bil lahko padel v Sočo in utevil. Potem pa se je pomirila. Zvečer smo šli k maši. Tisti večer so šli mama, tata, stric in teta pohajat po mestu. Mi doma smo ostali pokonci do polnoči. Videli smo vse oddaje po televiziji. Nato pa smo trudni šli spat.

Nadja Marinčič
5. r. Ul. Randaccio - Gorica

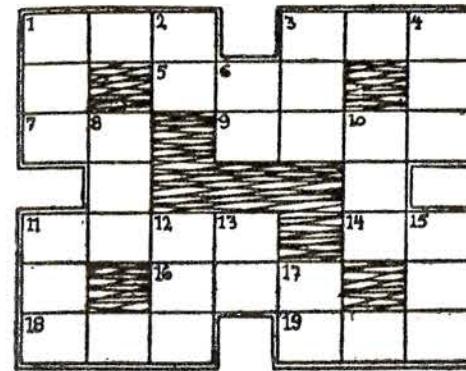
NEPOZABNO DOŽIVETJE

Ko se mi je zgodilo, kar bom opisal, sem bil še majhen in smo bili na počitnicah na Žagi. Žaga je vas blizu Bovca in pod njo teče reka Učaja, v katero se poleti nekateri vaščani hodijo kopat. Tudi mi smo se šli sončit in igrat na prod. Tata je bil v vodi in se je kopal. mama se je sončila, brat Savo se je igral s kamenčki in peskom, jaz pa sem sedel na skali, ki je štrlela iz vode dva ali tri metre od obrežja. Na to skalo me je posadil tata, preden se je šel kopat. S svojega zelo trdega sedeža sem opazoval rečne valove, ki so se lomili in penili ob skali, na kateri sem sedel.

Tedaj pa se je zgodilo tisto, česar ne bom pozabil nikoli: prišel je velik, močen val, ki je tako butnil ob skalo, da je za trenutek prišlo nanjo kot povodenj: zdrsnil sem s skale in čofnil v vodo, da bi se bil kmalu utopil. A videla me je mama in me nesla na drugo skalo, tokrat na kopnem. In vse se je srečno končalo. Tukrat sem se takoj ustrašil, da se za teden dni nisem približal niti potočku.

Tega dogodka ne bom nikdar pozabil.
Marko Vogrič
5. r. Ul. Randaccio - Gorica

ZLOGOVNA KRIŽANKA

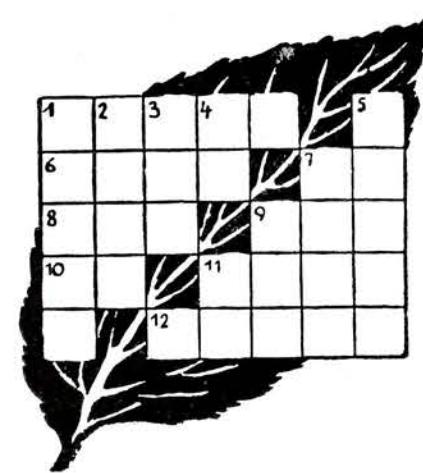
Vodoravno: 1. kravina hči, 3. zbirka smešnih zgodb F. Milčinskega, 5. uporabljajo jo zdravniki za prijemanje, 7. zavod, kamor vlagamo denar, 9. napra-

ZA BISTRE GLAVE

viti, 11. kokošje meso, 1. tisti, ki izdeleujejo torbe, 16. rabimo ga za skoke iz letala, 17. počasno premikanje, 18. delo z žago.

Navpično: 1. zabit človek, nerodnež, 2. porednež, nepridiprav, 3. sveženj drača, 4. meriti, 6. denarna vrednost blaga, 8. aparati za snemanje filma, 10. šolski predstojnik, ravnatelj, 11. okrogla streha, 12. pregledovanje predmeta s prti, 13. upanje, 15. opravlja ga slikar, 17. najdražji sedež v gledališču.

KRIŽANKA »LIST«

Vodoravno: 1. pomaganje, 6. živini nadležna zuželka, 7. prislov kraja, 8. apetit, 9. bukov plod, 11. ljudski izraz za mrtyvaški oder, 12. pesnik, ki piše čustvene pesmi.

Navpično: 1. tekoča voda, 2. kosilo, 3. poljska cvetica, 4. predlog, 5. prebivalec Turčije, 7. tračnice, 9. žarenje, 11. Ludolfov število.

DVE POSETNICI

ELA JUCITIČ

ACA RUDIN

Kaj sta po poklicu gospodični?

DVE UGANKI
(*Danilo Gorinšek*)

Če sonce vanj upre oko,
iz njega zažari zlato,
če mesec pošlje nanj svoj sij,
kot čisto se srebro iskri,
če vsepovsod je črna noč,
pa sploh ga videti ni moč...

Kroglica pisana
vsa je kot mavrica,
leta kot ptič...
Če vanjo pihneš le,
poči, in več od nje
ne ostane nič...

SKRITO BESEDILO

1. MKAOTNEJRI 1. domača žival
2. MNEATLJEUR 2. dolžinska mera
3. BAEPZREINL 3. mesec v letu
4. VVZSEHPROD 4. stran neba
5. LEMITAEGRA 5. votla mera

Iz črk, ki ostanejo v posameznih vrstah, dobiš znan rek.

**Rešitev ugank pošljite najkasneje do 10. v mesecu na naslov: Uredništvo
GALEBA — Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 — 34134 TRST.**
